

Lepo je v naši domovini biti mlad, v deželi, kjer so vsi ljudje kot brat in brat

DOGOVORI

GLASILO SZDL LJUBLJANA CENTER

Leto IX - 19. maj 1981

Štev.: 9 - BREZPLAČNO

Pred nami je praznik mladih - dan mladosti. Že drugič ga bomo praznovali brez svojega vzornika, tovariša Tita. Njega, ki je vedno našel čas za vse mlade, za cicibane, pionirje in mladince, ni več med nami, ostale pa so nam njegove ideje, njegove misli in želje po svobodni Jugoslaviji in miroljubnem sožitju med narodi sveta. Mladi ne bomo nikoli pozabili njegovih nasvetov, sledili bomo poti, ki jo je Tito začrtal s svojim delom in življenjem. To smo mu nešteto krat obljubili še, ko je prihajal med nas, pa tudi na zadnjo pot ga je pospremila naša prisega:

»Druže Tito, mi ti se kunemo, da sa tvoga puta ne skrenemo.«

To je obljuba, ki nas zavezuje in vzpodbuja obenem. Zato bodo petindvajsetega maja spet vihrale zastave, ne samo v znak veselja, razigranosti in brezskrbnosti, ampak tudi v znak odločnosti, da bomo vsi prispevali k enotni in trdni Jugoslaviji. Ohranili in krepili bomo vez med bratskimi narodi na temelju enakopravnosti in medsebojnega zaupanja. Mladi moramo dokazati vsem političnim špekulantom, da z nami ne morejo manipulirati in nas vključevati v svoje načrte za morebitno razbijanje jugoslovanske skupnosti.

Nedvoumno moramo pokazati, da smo trdno odločeni braniti domovino in njeno ureditev takšno, kot je. To niso le besede, če bo treba, jih bomo podkrepili tudi z dejanji!

V teh dneh mi spomin pogosto uhaja v trenutke, ko sem sam občutil, da nisem le Slovenec, ampak da pripadam veliki družini jugoslovanskih narodov, sem Jugoslovan. Pravim »občutil«, saj sem to razumsko sprejel že prej, nisem pa tega jasno čutil v sebi.

Prvi dogodek, ki mi je s tem v zvezi ostal v spominu, sega neka-ko v deseto leto mojega življenja. S starši sem potoval po Jugoslaviji. Spali smo v šotoru in nekega jutra me je v bližini Olova v Bosni zbudil starejši možak, ki je ob sončnem vzhodu pokukal v šotor. Seveda sem bil preplašen, ampak kmalu se je izkazalo, da je mož le prišel s »šilcem ljute pozdravit brate Slovence«, ki so se utaborili na njegovem travniku. Tedaj sem prvič začutil neko povezavo med narodi Jugoslavije.

Čez nekaj let sem imel priložnost sodelovati na zboru pionirjev iz vseh republik v Titovem Užicu, kjer smo ustanovili »Pionirski odred bratstva in enotnosti«. Vse Užice in njegova okolica sta povezana z imenom in delom našega Tita. Ko smo pred njegovim spomenikom stali mirno, se mi je zdelo, da nas gleda in se veseli svojih pionirjev, ki mu obljublajo, da bodo skupaj z roko v roki sledili njegovemu zgledu na poti v še lepši jutri.

Tretja slika v mojem spominu mi pričara večer na otoku Mljetu, kjer smo bili na maturantskem izletu. V medli svetlobi zvezd se je med šumenjem borovcev mešalo le oglašanje škržatov. Vetrič je kdaj pa kdaj od nekod prinesel zvok kitare in tihega petja. Šel sem za zvokom in kmalu sem zagledal skupino dvajsetih mladih, ki so sedeli v krogu in prepevali.

Ko so opazili, da jih gledam, so me brž povabili medse: »Pridi, prijatelj in zapoj z nami!« Začudilo me je: rekli so mi »prijatelj«, pa se vendar ne poznamo. Še nikoli se nismo videli in že so me vzeli za svojega. Obotavlja se pristopil in bilo mi je malce nerodno pred tolikšno odprtostjo in neposrednostjo. Vendar je začetna nelagodnost hitro skopnela in že smo bili v pogovoru. Izkazalo se je, da so zbrani iz vseh koncev Jugoslavije in da so se tudi prvič srečali šele na otoku. Pa vendar so bili kot velika družina in od tedaj sem bil v njej tudi jaz. Brez velikih besed, brez donečih parol sem nekje globoko v sebi začutil tisto pristno povezanost vseh, ki smo ob večerih sedli skupaj in kramljali ob pesmi in poizirku. In bilo mi je kot da vsakdo izmed nas predstavlja svoj narod in v njegovem imenu poje pesem o ponosni in srečni Jugoslaviji. Občutke, ki te navdajajo v takih trenutkih, je težko preliti na papir. Težko je opisati nekaj, kar bi vsakdo izmed nas moral občutiti. Prepričan pa sem, da prav vsak brigadir razume moje občutke. Mladinske delovne akcije namreč

predstavljajo kovačnico bratstva, čuta za skupnost in solidarnost, ki marsikomu olajša življenje. Skripanje samokolnic, brigadirski horuk in pesem ob ognju v marsikatero odročno področje prinesejo iskro življenja, ki znova obudi pojemajoče moči. Akcija pa tudi vsakemu brigadirju pomeni zmago. Pomeni spoznavanje, delo, zabavo in še mnogo drugega. Marsikomu se v brigadi odpre povsem drugačen pogled na svet in življenje. Zato se vsak, kdor je enkrat sodeloval na dobro organizirani akciji, vedno rad vrača vanjo. Dokler bomo mladi uspeli razvijati brigade, bo tudi zavest o povezanosti naših narodov vse močnejša.

Vsi se seveda ne morejo udeležiti akcij. Kljub temu pa mora vsak izmed nas prispevati svoj delež k trdnosti naše domovine. Najlaže to storimo na delovnem mestu, v šoli, za strojem, na polju, za prodajnim pultom ali za projektantsko mizo. Zavedati se moramo, da interesi mladine niso nič drugačni od interesa vseh delovnih ljudi. Pogosto se mladi pritožujemo nad pomanjkanjem delovnih mest, pri

tem pa pozabljamo, da bomo nova delovna mesta pridobili predvsem z boljšim delom že zaposlenih. Mladinska organizacija bi se morala bolj zavzeti tudi na tem področju. Često govorimo, da je le manjši del mladincev aktiven, pri tem pa mislimo na udeležbo na sestankih, predavanjih ali športnih prireditvah. Ali ni dosti več vredno, če bomo uspeli aktivirati mladince, da na svojem delovnem področju storijo več kot do sedaj?

Tako se nam ne bo več dogajalo, da bi pridelki ostajali na njivah in da bi naša podjetja zaradi nesolidnih izdelkov ne mogla konkurirati na tujih tržiščih. Taka aktivnost je tudi neposredno merljiva, sestankovanje pa ne!

Spet in spet pa se moramo zavedati, da je za kakovostno delo pomembno znanje. To je pogosto več vredno, kot vsako še tako izpopolnjeno orodje. Z orodjem si brez znanja ne moremo kaj prida pomagati, z znanjem pa si, nasprotno, lahko naredimo orodje. Tudi za nas velja azijski pregovor, ki pravi: »Če daš lačnemu ribo, ga nahraniš enkrat. Če pa ga naučiš ribariti, ne bo nikoli lačen.«

Mladinska organizacija se je pred kratkim zelo angažirala, ko je bilo treba študentom in dijakom dvigniti štipendije na raven, ki zagotavlja socialno varnost. S tem pa nismo še nič storili za odgovornejše opravljanje študijskih obveznosti. Vse preveč je med nami takih, ki študirajo zato, da bodo prišli do diplome, ne pa zaradi pridobivanja znanja. Na žalost je to še marsikje mogoče. Pri tem pa se ne zavedamo, da grede na ta način v nič težki milijoni, ki bi še kako prav prišli na primer za raziskovalno dejavnost. Dokler bomo po deležu narodnega dohodka, ki ga dajemo za raziskave, capljali daleč za razvitimi državami, toliko časa bo tudi trajala naša tehnološka odvisnost od njih. Torej moramo mladi več pozornosti posvetiti kvaliteti študija. Tudi usmerjeno izobraževanje ima namen skrajšati čas, v katerem je posameznik sposoben samostojno opravljati delovne naloge. Kot vsako novost, tudi nov sistem izobraževanja spremljajo dvomi in pomisleki v njegovo koristnost. Nihče ne trdi, da je nov sistem idealen in prepričan sem, da se bodo kaj kmalu pokazale njegove slabosti. Naloga vseh nas, tako starejših kot mladih, pa je, da skušamo slabosti čimbolj prožno in čimprej odpraviti. S tem bomo preprečili, da bi cele generacije mladih trpele zaradi naše togosti in neprilagodljivosti.

Seveda mladi na svoji koži občutimo vse probleme, ki jih prinaša življenje: padanje življenjske ravni, nezaposelnost, pomanjkanje stanovanj in objektov družbenega standarda. Vendar ne mislimo dogodkov prepuščati usodi, češ »saj nič ne moremo«. Trdno smo odločeni, da si bomo prizadevali za odpravo slabosti in za še boljšo prihodnost, v katero nam je začrtal pot na učitelj Tito. Zato sem prepričan, da vsakdo izmed nas kljub občasni črnogledosti lahko pritegne Kajuhu, ki je v težkih vojnih časih zapisal, da »je sreča biti mlad, biti mlad in poln nad!«

BRANE HUČ

Odločno po Titovi poti

FOTO: DRAGAN ARRIGLER

